

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 272/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)(...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>I. Rażąco naruszenie przepisów postępowania, która miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:</p> <p>1. art.410 kpk w zw. z art.7 kpk poprzez pominięcia, iż wnioskodawca wyraźnie wskazał, że:</p> <p>a) nie miał wiedzy o rocznym terminie do złożenia wniosku o zadośćuczynienie,</p> <p>b) w powyższym zakresie nie otrzymał żadnego pouczenia ani ze strony organów wydających postanowienie kończące sprawę, ani ze strony reprezentującego go wówczas prawnika,</p> <p>2. art.31 ust. 1 Konstytucji R. w zw. z art.41 ust.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

5 Konstytucji R. oraz art.5 ust. 5 EKPC, zgodnie z którym „każdy, kto został pokrzywdzony przez niezgodne z treścią tego artykułu zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo do odszkodowania”, zgodnie z którym wolność człowieka podlega ochronie prawnej zaś każdy bezprawnie pozbawiony wolności ma prawo do odszkodowania, które nie powinno zawierać ograniczenia czasowego w przypadku braku wiedzy zainteresowanego i stosownych pouczeń ze strony Państwa, które winno stać na straży ochrony obywateli R.,

3. art.322 a contrario kpk w zw. z art.410 kpk w zw. z art.555 kpk poprzez pominięcie, iż postanowienie o umorzeniu postępowania

karnego
doręczonego S.
N. nie zawierało
żadnego
pouczenia o
terminach do
skorzystania z
uprawnienia do
dochodzenia
zadośćuczynienia
za krzywdę
związaną z
oczywiście
niesłusznym
tymczasowym
aresztowanie,
zaś sam
wnioskodawca
nie może
ponosić
negatywnych
konsekwencji
tego, że jego
obrońca w
postępowaniu
(...) Prokuratury
Okręgowej w P.
nie pouczył go o
przedmiotowym
fakcie.

II. Błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku a
sprowadzający
się do mylnego
uznania, że:

1. skutecznie
podniesiono
zarzut
przedstawienia
(tak w oryginale
– dop (...)),
choć prokurator

	<p>nie jest do tego uprawnionym,</p> <p>2. podniesienie zarzutu przedawnienia, w postępowaniu karnym nie narusza art.5 kc, w sytuacji gdy wnioskodawca nigdy nie by pouczony o terminie do złożenia wniosku, a zatem wykorzystanie tego faktu i podniesienie tegoż zarzutu przez prokuratora, który nie może być traktowany jako statio fisci Skarbu Państwa uznać należy za jawne naruszenie wspomnianego przepisu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy z dnia (...) okazała się bezzasadna w</p>			

stopniu
oczywistym.

Mając na uwadze treść apelacji wypada przypomnieć, że w myśl art.555 kpk roszczenia przewidziane w rozdziale 58 przedawniają się po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, w wypadku tymczasowego aresztowania - od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w razie zaś zatrzymania - od daty zwolnienia. Nie budziło wątpliwości, że sąd meriti prawidłowo ustalił, że istotne dla sprawy postanowienie Prokuratora o umorzeniu postępowania z dnia (...) uprawomocniło się(...)Od tego też dnia sąd ten liczył termin przedawnienia wskazany powyżej, trafnie

przyjmując, że
upłynął on w
dniu (...)
Niesporne było
też i to,
że wniosek o
zadośćuczynienie
datowany (...)
(vide: k.4).
Oznacza to, że
czynność ta
miała miejsce
5 miesięcy i
29 dni (180
dni) po terminie
wskazanym w
art.555 kpk.

W pierwszej
kolejności należy
zaznaczyć, że
fakt, iż
wnioskodawca
nie miał
dostatecznej
wiedzy lub
błędne
wyobrażenia co
do rzeczywistego
terminu
przedawnienia
jego roszczenia
nie mają
jakiegokolwiek
znaczenia dla
sprawy. Uwaga
ta odnosi się
także do
zastrzeżeń
skarżącego
o braku
pouczenia ww.
w tym zakresie.
Oczywistym jest
zatem, że zarzut
rzekomego
naruszenia
przepisów
postępowania
(pkt I.1-3

apelacji) nie mógł znaleźć akceptacji sądu odwoławczego. Sąd Apelacyjny bynajmniej nie kwestionuje prawa do odszkodowania (analogicznie zadośćuczynienia) określonego zarówno w Konstytucji R., czy też w EKPC, jednakże nie ma ono charakteru bezwzględnego i podlega ograniczeniom. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika żaden przepis prawa nie nakłada na organ prowadzący postępowanie karne obowiązku informowania podejrzanego o terminach przedawnienia roszczeń odszkodowawczych. Także wskazany w apelacji art.322 kpk. Przepis ten jednoznacznie stanowi, że jeżeli postępowanie nie dostarczyło podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, a nie zachodzą warunki określone w

art.324 kpk,
umarza się
śledztwo bez
konieczności
uprzedniego
zaznajomienia z
materiałami
postępowania i
jego zamknięcia
(§ 1).
Ustawodawca
wskazał
kategorycznie,
że
postanowienie o
umorzeniu
śledztwa
powinno
zawierać, oprócz
danych
wymienionych w
art.94 kpk,
dokładne
określenie czynu
i jego
kwalifikacji
prawnej oraz
wskazanie
przyczyn
umorzenia (§
2). Jeżeli
umorzenie
następuje po
wydaniu
postanowienia o
przedstawieniu
zarzutów albo
przesłuchaniu
osoby w
charakterze
podejrzanego,
postanowienie o
umorzeniu
powinno
zawierać także
imię
i nazwisko
podejrzanego
oraz w razie
potrzeby inne

dane o jego osobie (§ 3).
W tej sytuacji czynienie zarzutu braku pouczenia oczekiwanego przez pełnomocnika nie znajduje akceptacji, zwłaszcza że wnioskodawca posiadał w tym czasie obrońcę zapewniającego fachową pomoc prawną. Jak już wspomniano powyżej prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia jest ograniczone m.in. przez terminy przedawnienia. Odmienne poglądy skarżącego wyrażony w pkt I.2 apelacji nie jest więc słuszny. Wynika to m.in. z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.10.2012r. (SK 18/10), który wskazywał, że przewidziane w art.555 kpk terminy zgłoszenia roszczeń odszkodowawczych są cywilnoprawnymi terminami

przedawnienia i mają do nich zastosowanie rozwiązania przewidziane w art.117 kc [...] Roszczenia przewidziane w art.552 kpk mają charakter cywilnoprawny. Wynika z tego, że termin przedawnienia nie może być skracany ani przedłużany przez jakąkolwiek czynność prawną (art.119 kc) [...] Konstytucyjny charakter prawa do odszkodowania za bezprawne pozbawienie wolności (art.41 ust.5 Konstytucji) nie zwalnia uprawnionych z powinności respektowania przepisów regulujących sposób realizacji tego prawa, począwszy od terminowego dochodzenia roszczenia, które ulega przedawnieniu, ciężaru dowodzenia itd. Dochodząc tych roszczeń, uprawniony

powinien stosować się do całości regulacji prawnych, a nie może poprzestać na twierdzeniu, że odszkodowanie mu się należy, zatem powinien je otrzymać, zaś rzeczą organów państwa jest znaleźć sposób, by to wykonać (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16.06.2003r., sygn. akt II AKA 137/03). Prawo do odszkodowania za niesłuszne aresztowanie nie ma charakteru absolutnego, a zatem po spełnieniu wymogów wynikających z zasady proporcjonalności (art.31 ust. 3 Konstytucji) istnieje możliwość, by ustawodawca uregulował sposób korzystania z tego prawa i ograniczył korzystanie z niego. Ograniczenie takie musi spełnić test określoności i

nie może
naruszać istoty
prawa do
odszkodowania.
Trybunał
Konstytucyjny,
oceniając termin
przedawnienia
uregulowany w
art.555 kpk,
stwierdził, że
ustawodawca
spełnił wymóg
formalny zasady
proporcjonalności
przez
wprowadzenie
terminu
przedawnienia
roszczenia w
formie ustawy.
Rozwiązanie
takie realizuje
konstytucyjny
cel, jakim jest
stabilność
systemu.
Wprowadzony
termin
przedawnienia
nie jest
nadmiernie
uciążliwy. [...]
Wykładnia taka,
aprobowana
przez Sąd
Najwyższy i sądy
powszechnie, jest
w zgodzie
z Konstytucją”.
Stanowisko to
Sąd Apelacyjny
w P. w składzie
rozpoznającym
niniejszą sprawę
w pełni podziela
i akceptuje.
Uwaga ta odnosi
się także do
utrwalonych w

orzecznictwie
okoliczności
uzasadniających
przekroczenie
terminu
przedawnienia z
art.555 kpk.
Rację ma
niewątpliwie
Sąd Apelacyjny
w G., który
w uzasadnieniu
wyroku z dnia
(...)(...)
przekonywująco
przedstawił, że
do tego typu
okoliczności
można
przykładowo
zaliczyć:
długotrwałą
obłożną
chorobę,
całkowity
upadek sił
powodujący
konieczność
zapewnienia
opieki osoby
trzeciej w
sprawach
codziennej
egzystencji,
chorobę
psychiczną,
ubezwłasnowolnienie,
długotrwały
pobyt za granicą,
połączony z
niemożnością
nawiązania
kontaktu z
krajem, a zatem
okoliczności
całkowicie
niezależne od
woli
wnioskodawcy
(vide:

postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia
22.10.2014r.,
sygn. V KK
194/14),
natomiast sam
fakt
podniesienia
zarzutu
przedawnienia
może być uznany
za nadużycie
prawa zupełnie
wyjątkowo, w
szczególnie
uzasadnionych
przypadkach
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia
27.06.2001r.,
sygn. II CKN
604/00). Do
takich
okoliczności
natomiast nie
można zaliczyć
np.
przekroczenia
terminu do
wystąpienia z
roszczeniem z
powodu braku
wiedzy o nim,
braku informacji
w tym zakresie
ze strony sądu
(za wyjątkiem
sytuacji, w
których doszło
do błędnego
pouczenia ze
strony organu
procesowego),
braku
wykształcenia
prawniczego, czy

inaczej -
nieznajomości
prawa. Nawet
z treści
uzasadnienia
apelacji
pełnomocnika
nie wynika by,
którakolwiek z
ww. sytuacji
miała miejsce w
realiach
niniejszej
sprawy. Przeczą
im także
zeznania samego
wnioskodawcy
na k.31-33, który
przyznał, że
miał w tym
zakresie błędne
wyobrażenia: „...
ja byłem
przekonany, że
mam 3 lata na
złożenie
wniosku [...]
dostałem taką
książkę do
przeczytania i
nawet tego nie
przeczytałem
[...] ja myślałem,
że w związku z
tym, że w tym
samym czasie
odbywałem karę
to mi nic
nie przysługuje.
Potem w
zakładzie
karnym
dowiedziałem
się, że kolega
dostał takie
odszkodowanie i
też wystąpiłem”.
Pełnomocnik
pozostaje też w
błędzie

dowodząc, że w
realiach
niniejszej
sprawy nie
doszło do
skutecznego
podniesienia
zarzutu
przedawnienia.
Pogląd ten jest
błędny z dwóch
powodów. Swoje
stanowisko
skarżący oparł
na negacji
uprawnień
procesowych
prokuratora,
wywodząc, że
prawo takie
przysługuje
wyłącznie
Skarbowi
Państwa. Z treści
art.554 § 2a
kpk wynika,
że stronami
postępowania w
przedmiocie
odszkodowania
lub
zadośćuczynienia
są
wnioskodawca,
prokurator oraz
Skarb Państwa.
Fakt, że
prokurator nie
jest
przedstawicielem
Skarbu Państwa
(vide: art.554
§ 2b kpk)
nie świadczy
jeszcze, że nie
ma możliwości
podniesienia
istotnego dla
sprawy zarzutu.
Jest on

rzecznikiem
interesu
społecznego,
którego
zadaniem jest
m.in.
„reprezentowanie
interesu
społecznego
w kształtowaniu
sprawiedliwego i
trafnego
rozstrzygnięcia:
uzasadnienie
projektu ustawy
nowelizującej
art.554 kpk).
Jego
uprawnienia
procesowe
wynikają także z
art.2 i 5 ustawy
o prokuraturze.
Ten ostatni
przepis wprost
określa, że
prokurator może
uczestniczyć na
prawach strony
w każdym
postępowaniu
prowadzonym
przez organy
władzy i
administracji
publicznej, sądy
i trybunały,
chyba że ustawy
stanowią
inaczej. Także
w doktrynie
dominuje
stanowisko,
że „zważywszy
na fakt, że
obecnie
prokurator jest
stroną
procesową, to
także może

podnieść zarzut przedawnienia, niezależnie od tego, czy uczyni to również podmiot reprezentujący Skarb Państwa” (vide: Dudka Katarzyna (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Opublikowano: WKP 2023, analogicznie także Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, Opublikowano: LEX/el. 2024). Sąd Apelacyjny nie miał więc żadnych wątpliwości, że prokurator mógł w dniu 26.06.2023r. (vide: k.32) tego rodzaju zarzut podnieść. W trakcie postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny dostrzegł nadto, że sąd I instancji zawiadamiając Skarb Państwa naruszył dyspozycję art.554 § 2b pkt 1 kpk. W myśl

cyt. przepisu
organem
reprezentującym
Skarb Państwa
jest prezes sądu,
w którym
wydano ostatecznie
orzeczenie
kończące
postępowanie w
przedmiocie
odpowiedzialności
karnej,
stosowania
środka
zapobiegawczego,
środka
zabezpieczającego
lub zatrzymania.
W realiach
niniejszej
sprawy ostatecznym
orzeczeniem dot.
stosowania
środka
zapobiegawczego
było jednak
niewątpliwie
postanowienie
Sądu
Apelacyjnego w
P. z dnia (...)(
(...)), którym
utrzymano w
mocy
zaskarżone
postanowienie
Sądu
Okręgowego w
P. z dnia (...)
W pełni zgodzić
się należy z
poglądami
doktryny,
że „ ostatecznym
**orzeczeniem
wydanym w
przedmiocie
środka
zapobiegawczego**

, o którym mowa
w art.554 §
2b pkt 1 kpk,
jest niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie
(art.552 § 4 kpk),
gdy ten środek
zapobiegawczy
nie został
zaliczony na
poczet kary
w związku z
wydaniem
prawomocnego
wyroku
uniewinniającego
lub
umarzającego,
lub warunkowo
umarzającego
postępowanie
albo gdy
umorzono
postępowanie
przygotawcze.
W takim
układzie
procesowym o
„właściwości”
prezesa sądu
nie decyduje
orzeczenie
kończące
postępowanie,
bo nie stanowi
ono podstawy
dochodzenia
odszkodowania,
ale ostatnie
prawomocne
postanowienie o
zastosowaniu
albo
przedłużeniu
tymczasowego
aresztowania;
gdy wydał je
sąd pierwszej
instancji i nie

zostało poddane kontroli odwoławczej – wówczas organem reprezentującym jest prezes tego sądu, a gdy orzekał sąd drugiej instancji i tymczasowe aresztowanie nie zostało uchylone, wówczas organem reprezentującym jest prezes tego sądu” (vide: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany. Opublikowano: LEX/el. 2024). Oznacza to, że organem, o którym mowa w cyt. przepisie powinien być w rozpoznawanej sprawie Prezes Sądu Apelacyjnego w P. a nie Prezes Sądu Okręgowego w P.. Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy – zgodnie z treścią art.554 § 3 kpk – zawiadomił właściwego przedstawiciela Skarbu Państwa. Na rozprawie

w dniu (...) podniósł on (w ślad za analogicznym wnioskiem prokuratora) zarzut przedawnienia roszczenia wnioskodawcy (vide: k.225v). Ustawodawca nie ograniczył bynajmniej możliwości podniesienia tego rodzaju zarzutu wyłącznie do postępowania przed sądem I instancji. Oznacza to, że mógł on skutecznie zostać podniesiony także przed sądem odwoławczym. Jest to więc drugi powód, dla którego zarzut zawarty w pkt II.1 apelacji pełnomocnika jest chybiony. Nie można podzielić także dywagacji apelującego wyrażonych w pkt II.2 co do naruszenia art.5 kc poprzez uwzględnienie zarzutu przedawnienia. Wbrew twierdzeniom

pełnomocnika
żadnych
przekonywujących
okoliczności
uzasadniających
zastosowanie
art.5 kc
wnioskodawca
nie przedstawił.
Uwaga ta odnosi
się także do
samego
skarżącego.
Próżno ich także
szukać
w uzasadnieniu
apelacji z dnia
(...) W tym
zakresie należy
odwołać się
do wytycznych
zawartych w
uzasadnieniu
postanowienia
Sądu
Najwyższego z
dnia (...) że
ewentualne
zastosowanie
art.5 kc w razie
zgłoszenia przez
prokuratora lub
organ
reprezentujący
Skarb Państwa
zarzutu
przedawnienia
ma dopiero
otworzyć drogę
do
merytorycznego
zbadania
wniosku, nie
przesądzając o
wyniku sprawy,
a nie ją kończyć.
Sygnalizowana
przez stronę
niewątpliwa
niesłuszność

tymczasowego
aresztowania,
poczucie
krzywdy czy
niesprawiedliwości
nie stanowią
wystarczających
przesłanek do
uznania,
że podniesiony
przez
prokuratora
zarzut
przedawnienia
roszczenia o
odszkodowanie
za niewątpliwe
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie
jest sprzeczny z
zasadami
współzycia
społecznego (...).
W przeciwnym
wypadku, jak
podkreślał to już
Sąd Najwyższy,
sama zasadność
wniosku o
odszkodowanie
lub
zadośćuczynienie
musiałaby
zawsze
skutkować
uznaniem
zgłoszonego
przez
prokuratora
zarzutu
przedawnienia
jako
naruszającego
zasady
współzycia
społecznego
(vide: np.
postanowienie
Sądu

Najwyższego z dnia 8.11.2007r., IV KK 406/07).

Ku temu brak jest natomiast podstaw w obowiązujących przepisach prawa.

W orzecznictwie sądowym od lat już wskazuje się, że do

okoliczności usprawiedliwiających

uchybień

terminowi

wskazanemu

w art.555 kpk

zalicza się

takie, które

są całkowicie

niezależne od

woli

wnioskodawcy

: długotrwałą

obciążoną

chorobą,

całkowity

upadek sił

powodujący

konieczność

zapewnienia

opieki osoby

trzeciej w

sprawach

codziennej

egzystencji,

chorobą

psychiczną,

ubezwłasnowolnienie,

długotrwałą

pobyt za

granicą

połączony z

niemożnością

nawiązania

kontaktu z

krajem. Sąd

Apelacyjny w P.

w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela też pogląd wyrażony m.in. w uzasadnieniu cyt. powyżej postanowienia, że

podniesienie zarzutu przedawnienia jest korzystaniem przez prokuratora (lub reprezentanta Skarbu Państwa) z przysługującego mu prawa.

Twierdzenie wnioskodawcy, iż skorzystanie z tego prawa jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, wymaga wskazania, jakie konkretne zasady współżycia społecznego zostały przez to naruszone oraz udowodnienia faktów uzasadniających ten zarzut. Nie wystarczy, zatem ogólne i lakoniczne powołanie się na naruszenie powyższej normy i

odesłanie do ogólnych zasad słuszności. W realiach niniejszej sprawy zarówno S. N., jak i jego pełnomocnik takich ekstraordynaryjnych okoliczności nie wskazali. Autor apelacji nie podolał (vide: s.4) obowiązkowi wykazania jakie zasady współżycie społecznego w niniejszej sprawie miałyby zostać naruszone i na czym miałyby to polegać. S. N. **swoje roszczenie zgłosił dopiero w dniu (...)a więc po upływie aż 5 miesięcy i 29 dni od dnia, w którym upłynął już istotny dla sprawy termin ustawowy.** Swoje roszczenie winien zgłosić maksymalnie do (...) W takich okolicznościach, jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, aby móc uznać, że

zgłoszenie przez prokuratora zarzutu przedawnienia nastąpiło w warunkach określonych w art.5 kc, muszą zachodzić szczególne okoliczności po stronie wnioskodawcy, których wystąpienie powoduje, że podniesienie zarzutu przedawnienia nie może korzystać z ochrony prawnej. Nie można ich sprowadzać do tego, czego zdaje się oczekiwać autor apelacji i osoba przezeń reprezentowana, że wystarczy, iż samo roszczenie wnioskodawcy jest subiektywnie zasadne, a oddalenie wniosku spowoduje, że ewentualna szkoda lub krzywda związana ze stosowanym wobec wnioskodawcy środkiem zapobiegawczym nie zostaną naprawione.

Powyższej oceny nie zmienia także to, że organy rozpoznające sprawę karną wnioskodawcy nie informowały go o terminie przedawnienia, zwłaszcza, że jak uprzednio już wskazano miał zapewnioną pomoc prawną. Brak udzielenia takiej informacji na zakończenie postępowania karnego nie stanowi przeszkody w złożeniu wniosku o odszkodowanie lub zadośćuczynienie (vide: np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.07.2002r., IV KK 172/02; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3.08.2016r., II AKa 134/16). Z powyższych powodów podniesiony przez prokuratora a następnie przez organ reprezentujący Skarb Państwa zarzut przedawnienia nie mógł być

uznany za naruszający zasadę współżycia społecznego.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz S. N. kwoty 100.000 zł; z tytułu oczywście niesłusznego tymczasowego aresztowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		

Zwiąże powodach uwzględnienia okoliczności	o	
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...))		
Zwiąże powodach utrzymania mocy	o w	
Brak skutecznych zarzutów apelacji okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	i	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu		

<i>pierwszej instancji</i>			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle powodach zmiany	o		
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.554 § 4 kpk, obciążając nimi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
P. G. M. Ś.P. M.		